

POEZIJA

Veno Taufer

Ponovna prelomja

I

pesek pušča sled
v telesu
od kod pesek
iz vetra
od kod veter
iz tople sape
od kod ta sapa
iz pesmi
zelo stare

II

zakaj bežiš ko ti odteka
kri in barva
pesek peščene ure

III

poln gnoja je
ta oblak tišči
čisto na robu rezila se
zvijam

IV

POGLED

onkraj spenjenega morja sneg
tih na bregu
bel samorog vzpet
na moje ustnice
s senčnim pogledom

V

prisluškujem v tišino
poškropila me
je bašo tvoja žaba

VI

LEPA VIDA SPRAŠUJE

oljke ste videle
kri v akvileji ribe v ogleju
ptiče v vejah skrivenčene
oljke zaraščene

VII

RIBA GOVORI

vse sem že zapisalo govori
morje samo še prepisujem
riba kaj takega slišim prvič

VIII

njet vam izgnanija

Lermontov

oblaki nebeški
popotniki brez strehe
po mrzli vodi bosi

IX

njega bi pričakoval najmanj
čeprav vem da je zmeraj tu
življenje ječa čas v njej
rabelj obračaj tu imaš ključ jezika

X

kadar razimeni morje premnogo
morskih imen
izrabljenih zgubljenih zavrženih
splakne dež
in razimeni luč v temo obrne temo
v luč vzdiguje
ogelj ko vzprasketava na kamnih
v krogih pen

XI

NA TEM BREGU

stopajočemu po lupinah školjk na nesnažnem bregu
med scefrano embalažo mastnimi madeži
obruški barvastih črepinj
drami upanje da odisej je oprezoval
po oblinah teh polgolih deklin

XII

MEMENTO

ne boš gledal gor zmeraj bolj
 bo lezla zemlja v tvoje dupline dol
 v blatno temo lobanje vate bo
 odriaval sloje peska strog topot nog